

ZARZĄDZENIE

Dnia 17 stycznia 2024 r.

Dnia 17 stycznia 2024 r. Sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem skazanego **J. M.**, sygnalizującym wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 227/23, utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 kwietnia 2023 r., sygn. akt XIV K 175/22,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Skazany J. M. pismem z dnia 5 listopada 2023 r. złożył wniosek w trybie art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizując potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 227/23, utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 kwietnia 2023 r., sygn. akt XIV K 175/22, z uwagi na wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazał, że w sprawie, której dotyczy wniosek, w składzie Sądu drugiej instancji orzekał sędzia X.Y., powołany na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), co sprawia, że nie został on skutecznie powołany na ww. urząd. Na poparcie swojej argumentacji powołał się na poglądy wyrażone w orzecznictwie TSUE oraz w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. BSA I-4110-1/20).

Inicjatywa skazanego nie może przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu, albowiem wskazywane przez niego okoliczności, związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu powszechnego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), nie prowadzą automatycznie do stwierdzenia nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Skazany zdaje się błędnie interpretować powołane przez siebie judykaty, nie dostrzegając że sygnalizowana wadliwość w procedurze nominacyjnej determinuje stwierdzenie uchybienia rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej jedynie w odniesieniu do sędziów Sądu Najwyższego powołanych w trybie ww. ustawy, nie zaś w stosunku do sędziów sądów powszechnych. Takie rozróżnienie poczyniono wyraźnie w powołanej przez wnioskodawcę uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (i potwierdzono wprost w uchwale 7 sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22), gdzie stwierdzono „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Na koniec należy podkreślić, że poza wskazaniem na wadliwą procedurę nominacyjną wnioskodawca nie wskazał innych przesłanek, które mogłyby prowadzić do konkluzji, że sąd orzekający w składzie z jego udziałem nie stanowi sądu bezstronnego i niezawisłego, a i również Sądowi Najwyższemu nie są znane tego rodzaju okoliczności.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

[J.J.]

[ał]]

